

Az aransakállal (*Canis aureus*) kapcsolatos természetvédelmi problémák és konfliktusok vizsgálata és elemzése Dél-Dunántúlon

Bagó Izabella

természetvédelmi mérnök alapképzés, nappali tagozat

Vadgazdálkodási és Természetvédelmi Intézet, Természetvédelmi és Tájgazdálkodási Tanszék
Belső témavezető: Tormáné Dr. Kovács Eszter, egyetemi tanár, Magyar Agrár- és Élettudományi Egyetem

A kutatásomban az aransakállal kapcsolatos konfliktusokat vizsgáltam a természetvédelem és a vadgazdálkodás oldaláról. Céлом az volt, hogy szakemberek segítségével megismerjem a problémák gyökerét és ezek alapján javaslatokat hozzak annak megoldására. Feltártam a fajjal kapcsolatos szakirodalmat, kitérve az aransakál elterjedésére, táplálkozására és életmódjára. Az aransakál egy igen megosztó faj, hiszen rendkívül leleményes és sokféle élőhelyhez képes alkalmazkodni. Magyarországon őshonos, azonban az 1900-as évek első felében eltűnt az országból, majd a század végén újból megjelent. Ezután rohamosan kezdett terjedni az országban, ami a vadgazdálkodók számára problémákat okozott. A természetvédelem számára azonban semleges vagy pozitív fajnak számít, emiatt a két oldal között konfliktusok alakultak ki. Ezzel kapcsolatban végeztem a kutatásomat, módszeremnek az interjúzást választottam. Strukturált interjúk során a két oldal tapasztalatait és nézetét ismertem meg. A természetvédelmi oldalról négy, a vadgazdálkodói oldalról pedig öt szakemberrel készítettem interjút. Az elkészült interjúkat feldolgoztam, majd témakörök szerint a szakdolgozatban ismertettem. Az interjúkból kiderült, hogy a természetvédelmi és a vadgazdálkodási oldal hogyan vélekedik az állomány szabályozásáról, illetve milyen tapasztalataik és jövőbeli elképzeléseik vannak az aransakállal kapcsolatban. Míg a vadgazdálkodó szakemberek egyértelműen az állomány folyamatos szabályozása mellett állnak, a természetvédelmi szakemberek szerint ez nem feltétlenül szükséges. Az interjúalanyok egyetértenek abban, hogy a jövőben egyre több területen fog elterjedni az aransakál, egyes területeken pedig már telítődött az állomány. Az interjúk alapján összevettem a két oldal álláspontját, majd az eredmények alapján javaslatokat tettem. Úgy gondolom, hogy a konfliktus úgy oldható meg, ha a két oldal konferenciák során ismerteti egymással az álláspontját. Szükség van arra is, hogy a természetvédelem többet foglalkozzon

az aranyakállal, attól függetlenül, hogy nem védett faj, mert ez segíthet abban, hogy az állomány kezelése ne egyoldalú legyen. Fontosnak tartom a kutatások jelentőségét, melyek szükségszerűek ahhoz, hogy objektívan megismerjük a fajt.